

בטרם הצליח עורך־הדין יורם שפטל לר חות את תחילת עידעורו של ג'ון איוואן רמי אניוק בחצי שנה, הספיק לעשות את הטיוט השנתי שלו למיורח הרחוק. כאשר ניסה לברר את מחירי־הנסיעה, נדהם לגלות כי מחיר הטיסה להונג־קונג, שהיה בעבר 1200 דולר כתברות־התעופה הרגילות, הוכפל השנה. שפטל אינו אוהב שלם יותר, והוא חיפש חברה שבה יוכל להגיע ליערו במחיר סביר. את חברת־התעופה המצטיינת פסל על הסף, למרות שהטיסה שלה היא הוולה ביותר. חברת־המישר, עורך־הדין דורון בקרמן, נסע בתברה זו בשנה שעברה ובפיו היו סיפורי זוויע על נמל־התעופה של קאהיר ועל מיוור דות שאבדו.

חברת־התעופה שהומלצה היתה חברת־הד תעופה של סינגפור, הנחשבת כיום כתברה מעולה, המטיסה מטוסים חדישים, והנותנת שרות אדיב. מחירה של טיסה כתברה זו הוא בערך כמו זה שהיה נהוג בחברת־התעופה הרגילות לפני שנה. אולם נראה כי רבים גילו את קיסמה של החברה מסינגפור, שכן שפטל לא הצליח להשיג מקום אף באחת מסיסות חברה זו, היוצאות מכמה ערים באירופה. צילום באבדירבי. בדרך סורית למד שפטל שיש עור חברה הטסה למיורח־הרחוק, ושמיחירה נמוכים מכל האחרות. מדובר בחברת־התעופה הרומנית, תארום. המטיעה את נוסעיה במסלול תל־אביב־בוקרשט־אבן ד'בי־בנגוק־הונג־קונג וחזרה, במחיר של 760 דולר, מחיר מגוחך ממש.

שפטל, שהוא הרפתקן, שמע כי טיסה זו פופולרית מאוד אצל ישראלים מזה 10 שנים,

עורך־הדין שפטל איך לטוס להונג־קונג

וכמעט רבע מנוסעיה הם ישראלים. ללא הדי סוס קנה כרטיס נוסע. בנמל־התעופה באבדירבי ירד עם כור לב, ברק את מחירי המשקאות והסיגריות ומי צא שהם נמוכים בהרבה מכל חנות פטורת־מכס אחת בעולם. שפטל קנה בקבוק ויסקי ושמר את הקבלה כמזכרת.

כאשר חזר לישראל, באותה טיסה עצמה, שוב ירד באבדירבי. אבל הפעם, כבעל ניסיון, דאג להצטלם ליד השלט המעיר על מקום־הימצאו.

איך נפיו של שפטל המלצה על חברת־התעופה הרומנית. השרות אינו שרות, הדיני לוח אינו אדיבות, והאוכל אינו ראוי לאכילה. אפילו נייר־טואלט אין בשרותים של המטוס. המטוס עצמו הוא בואינג 707. מאותם מטוסים שאזל־על שלהם כבר לגימלאות. אך חזר עורך־הדין ההרפתקן מהמיורח הר־ חוק והצליח לרדות את מועד העירעור לחצי־שנה, שם פעמיים למטוס הקרוב ונסע לקנדה ולאראצות־הברית. אלא שהפעם זוהי טיסת־עבודה, בעיקבות המיסמכים העלומים שהאר־אייאס לא מסר לסניגוריה.

העולם הזה 2716

סדום בניכר אתרים

מהמקום, הם יהרגו אותי. "ישבתי על הארץ עד שהרגשתי שהם כבר עפו, ורצתי למקום הכי קרוב. זה היה מלון, ובמיקרה היה שם איש־ביטחון של המלון. הוא ראה את הדרם על הלחי שלי וטילפן למי־שטרה. תוך דקות הגיעו מי־שר־הגבול וגם שוטרים. "החוקרים לקחו אותי לתחנה, והיו נחמדים אלי מאוד. הם הרגיעו אותי, נתנו לי מיס, שטפו לי את הפנים ועזרו לי טוב". כאשר את סיפורו זה סיפר השבוע מוסא, כאשר בא בפעם השנייה השנה לתל־אביב, כרי להעיד במישפט נגד זיאד אבריקציר, מתמודד

כי כל חלומותיו מתגשמים. הנה מצא לו חברים נחמדים בעיר הגדולה. הם ותיקים בתל־אביב ומכירים את כל המקומות המ־עניינים, ומוכנים לארח אותו ולהראות לו את תל־אביב. הוא ציפה ללון כלילה בדירתם, ולהמשיך בבילויים למחרת, ואולי לרדות את שובו הביתה בעוד יום־יומיים. "הגענו למקום ליד בית־קברות, ליד הגן, אמרו שיביאו משהו מבית־הקברות. לא הב־נתי מה זה, קיבלתי בתמימות. נכנסתי איתם לבית־הקברות. היו שם הרבה עתיקות. הם התלחשו, אבל לא שמתי לב בכלל ולא חשדתי. פתאום מחמוד שכר את בקבוק הע־

גיל 20, החיים בנצרת יכולים להיות משעממים מאוד לצעיר מוסלמי. מוסא עבד־אלחאלק מכר ירקות בתנותו בנצרת, וחלם על הרפתקות בתל־אביב. בער רו, בנצרת, היה כבול לאיסורים דתיים וחבר־תיים, ונמצא כל הזמן תחת עינם הפקוחה של בני־מישפחתו. הוא רקם חלומות על נסיעה לתל־אביב כחופשתו, ועל התענגות הצפויים לו שם. למרות שמוסא הוא בן למישפחה אמירה, לא הזדמן לו להיות בתל־אביב מעולם. הוא למד ועבד בנצרת, וכמעט שלא יצא מתחומה. במשך שנה עבד רציפות בתנות־הירקות

שלושת הנאשמים בבית־המישפט זו בושעה גדולה"

עסאח ועבד־אלהאדי צופו, הנאשמים בכך שתקפו אותו בגד־העצמאות ואיימו להרגו. השופטת שרה סירוטה שמעה בעניין רב את עדותו של המתלונן, שנחקר על־ידי התובעת דבורה חן, אך נראה היה כי לא הבינה מה בדיוק רצו השלושה מהצעיר מנצרת.

השאלות הראשונות ששאלה הסניגורית, עורכת־הדין מרים מלק, האירו את הסיפור באור חדש. "האם נכון שניסית להתעסק עם מחמוד?" שאלה הסניגורית, ומוסא הכחיש בתוקף. מסתבר כי אחרי שהשלושה נעצרו על־ידי המישטרה, סיפרו שמוסא תפס באי־כרימיו של מחמוד ורצה לקיים איתו יחסים הומורסכסואליים. מחמוד, שנפגע ונעלב, דחה אותו וגמל לו במכות.

מוסא הכחיש גירסה זו ודחה אותה בתוקף. בני־מישפחתו, שבאו איתו הפעם מנצרת, כרי לשמור עליו, התרבו מספסל־הקהל וקראו לעבר הנאשמים. "זו בושה גדולה!"

השופטת סירוטה הסבירה למתלונן שהטענה היא כי חלק מחלומותיו על הרפ־תקות בתל־אביב כללו גם בילוי מיני, ומכיוון שמחמוד הוא בחור יפה, התעוררו יצריו למראהו, וזה גרם לקטטה. אבל מוסא המשיך לשלול את הגירסה בכל תוקף. הוא עזב את האולם יחד עם קרוביו, שבנועה שלא לחזור לעיר־החטא תל־אביב, שאינה מתאימה לבחור נצרתי תמים.

ראק שהחזיק בידו על קיר בית־הקברות ואמר לי: מאיפה אתה? איך קוראים לך? אני הורג אותך! שאלתי את זיאד מה קורה פה, ואז בא מחמוד, הרביץ לי וחתך אותי בלחי. הוא נתן לי בוקסים בידים ושרט את הפנים שלי בבקבוק השבור, עד שירד רם. "התחלתי לבכות ולהתחנן. אמרתי שאני לא אעשה כלום, שאין לי אף אחד, שיעזבו אותי ואני אסע הביתה. הוצאתי את תעודתי

אילנה אלון

הוהות שלי מהכיס ורוקתי על הארץ, כרי שהם יראו מי אני, מה שמי ואיפה אני גר. "מחמוד תפס את התעודה, הוציא ממנה את הכסף שלי שהיה שם, 135 ש"ח, ולקח אותו. לא התלוננתי, כי הרגשתי שרוצים לעשות לי משהו עוד יותר גרוע וצריך להת־נהג איתם בשכל. הם לקחו גם שעון שהיה לי על היד, כבר לא הרגשתי איפה אני בכלל. אמרתי להם: תקחו את השעון! כי הבנתי שהם רוצים כסף כדי לקנות משהו. נתתי להם הכס, רק שלא ירביצו לי. פחדתי מהם מאוד, כי אני לא רגיל לדברים כאלה, זה פעם ראשונה שאני נתקל בדבר כזה.

מחמוד ביקש מויאד שיוציא את הסכין שהיה תלוי לו על מחזיקה־מפתחות שלו, ואמר שיטבח אותי. התחלתי שוב לבכות ול־תתחנן, והם צחקו כי זה בטח הצחיק אותם. הם השאירו אותי ואמרו שאם אצא תוך 20 דקות